

Eddig úgy hittük, hogy Kim Dzsong Un vasmarkú észak-koreai diktátortól túl sok jóra nem számíthatunk. 2017-ben már pattanásig feszült a helyzet Észak-Korea és az Amerikai Egyesült Államok között. A világ rettegve figyelte, melyik fél kezdi el az emberiség első atomháborúját: Észak-Korea, ezzel döntő csapást mérve valamelyik amerikai nagyvárosra, több tíz millió áldozatot követelve; vagy az USA, amely önvédelmi csapásnak nevezve dobja le az atomfegyvert Phenjanra...

Atomháborút ugyan még nem látott és nem tapasztalt az emberiség, de mégis, Hirosimából, Nagaszakiból és Csernobilból azt már megtanultuk, hogy egy atomháborúnak nincsenek és nem is lehetnek nyertesei. A maghasadásnak minden anyag kémiai reakciójánál nagyobb ereje van, ezért az mindent elpusztít a ledobás több száz kilométeres körzetében, és utána még évtizedekig (évszázadokig) van sugárveszély a területen. Az atomfegyver nemcsak azonnal öli meg emberek millióit, hanem a sugárzás által további milliókat betegít meg rákkal, valamint magzatok fejlődési rendellenességeit okozza. Észak-Korea pedig már hidrogénbombát is tesztelt, amely az atombombánál is pusztítóbb.

Egy amerikaiak által esetlegesen ledobott atombombának nem lehetne azt mondani, hogy „itt van az országhatár, ne tovább”. Az atombomba vagy hidrogénbomba pusztít, országhatárokat nem ismerve. Ráadásul a csaknem tízmillió lakosságú Szöul, a déli főváros, a két országot elválasztó demilitarizált övezettől mindössze 60 kilométerre található.

És akkor hirtelen megtörtént a csoda: Kim Dzsong Un békülékeny gesztust jelentett be, majd április 27-én a déli területre látogatott. A déli vezetés nem is zárkózott el a gesztustól, Mun Dzse In déli államfő öltönyben fogadta a zubbonyban érkezett északi vezetőt. Az Észak és Dél közötti háború (1950–1953) óta, 65 éve nem lépett északi diktátor déli területre. A vezetők megölelték egymást, mintha semmi múltbeli sérelmük nem lenne, és kézen fogva meneteltek, ezt követően többórás tárgyalásba kezdtek.

A tárgyaláson megszületett az egyezség: a közeljövőben aláírunk egy békeszerződést, amely 1953 óta várta magára. Azóta csak fegyverszünet volt életben mindeddig, ami azt is jelenti, hogy a felek hivatalosan még mindig háborúban állnak, ennek most kezdenek véget vetni a békeszerződés megkötésével és aláírásával. Sőt, szeptemberben Mun Dzse In viszontlátogatására is sor kerülhet Phenjanban.

Igaz, hogy a két Korea továbbra is külön ország marad, mert egyesülésről eddig nem volt szó, noha Dél-Koreának évtizedek óta van egyesítési minisztere; s Kim Dzsong Unt sem úgy ismerjük, mint aki vígan lemond

IVANCSÓ BAZIL

MINDÖSSZE EGY SZÓ, MINDÖSSZE NÉGY BETŰ. ISTEN ÓRIÁSI AJÁNDÉKA. MI, MAGYAROK, AZONBAN ALIGHA TUDJUK MEGÉRTENI ÉS FELFOGNI A JELENTŐSÉGÉT, HISZEN NÁLUNK A II. VILÁGHÁBORÚ BEFEJEZÉSE (1945) ÓTA NEM VOLT HÁBORÚ. NE HANYAGOLJUK EL PERSZE AZ 1956-OS FORRADALMAT ÉS A KÁDÁR-FÉLE MEGTORLÁS ÁRTATLAN ÁLDOZATAINAK SZÁZAIT – DE HÁBORÚ TÖBB MINT 70 ÉVE NEM VOLT.

dana a hatalmáról az egyesítés érdekében. A kommunista rezsim tehát megmarad az északi országban. Ahogyan a kommunizmus következményei: a szegénység és az elmaradottság, a szólásszabadság és a demokrácia hiánya, s talán a keresztényüldözés is – hiszen a kommunizmus, ahol csak megjelent, mindenhol ezt eredményezte.

Hogy mi vette rá Kim Dzsong Unt a békülékeny gesztusra? A gazdasági szankciók, melyek révén már minden partnerét (az elsők között a legfontosabbat: Kínát is) elveszítette? Az amerikai fenyegetés? Vagy egyszerűen csak rájött, hogy nem állhat szemben mindenki mással? Nem tudjuk. Mindenesetre, ha hihetünk a szemünknek, új fejezet kezdődik a világtörténelemben.

Ugyanakkor e világ igazságtalansága is megmarad: a szuperhatalmaknak továbbra is lehet atomfegyverük, s ők mondják meg azt is, hogy az atomfegyverek birtoklását mely országoktól túrik el. Adja Isten, hogy a jelenlegi amerikai–iráni szembenállás se fadjuljon tettelegességgé, s mielőbb köszöntsön be a béke Szíriába, Irakba, Afganisztánba, Pakisztánba, és minden olyan helyre, ahol arra égető szükség van!

A mostani enyhülésért azonban hála legyen Istennek!

